

Arrest

nr. 161 936 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekende partij stelt dat onderhavige vordering gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2016 eveneens een beroep inhoudt gericht tegen de minister van Binnenlandse Zaken.

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepalingen voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De minister van

Binnenlandse Zaken, bedoeld de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, kan derhalve niet als verwerende partij worden aangeduid. Verzoekende partij maakt evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in de regio Ijar Mawas, de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en een moslim te zijn.

Uw vader kwam in de jaren vijftig naar België om hier te werken en is hier in 1981, nadat hij in Marokko een ongeval had gehad, uiteindelijk aan de gevolgen hiervan overleden. Uw moeder, vier zussen en vier broers wonen nog in Marokko, een zus is woonachtig in Frankrijk, een broer woont al zo'n zestien jaar in België en heeft hier 'papieren'.

U ging tot het vijfde lager naar school, omwille van financiële moeilijkheden kon u echter uw studies niet verder zetten en begon u te werken als tegellegger en schilder.

In 1993 deed u al een aanvraag via het ministerie van binnenlandse zaken om in België te kunnen leven, doch dit ging uiteindelijk niet door omdat de woonst van uw oom, die jullie van een adres wilde voorzien, te klein was.

In 2005 hebt u legaal het land verlaten, uw broer die hier woonachtig was had een visum voor u geregeld. U wou zich hier vestigen omdat uw familie hier woonde. Uw visum was veertig dagen geldig, daarna verbleef u hier illegaal. In 2008 hebt u via uw advocaat een aanvraag tot regularisatie ingediend, in 2011 kreeg u hierop een negatief antwoord. U diende hiertegen beroep in en kreeg in 2013 een negatief antwoord. Andermaal diende u hiertegen beroep in en tot op heden hebt u nog geen antwoord.

Op 26 september 2015 werd u aangehouden door de Belgische autoriteiten en opgesloten in een Belgische gevangenis. U werd op 28 oktober 2015 weerhouden door de Dienst Vreemdelingenzaken teneinde u van het grondgebied te verwijderen en werd overgebracht naar het gesloten centrum. Op 1 december was er een repatriëring gepland doch deze werd afgelast omdat u zich hiertegen verzette. Op 12 december 2015 stond een tweede repatriëring gepland, doch ook deze werd afgelast omdat u op 8 december 2015 aan asielaanvraag indiende. U stelde geen andere mogelijkheid meer te hebben dan asiel aan te vragen, als u naar Marokko zou moeten terugkeren, zo stelt u, zult u er daar alleen voorstaan. Uw zussen zijn immers gehuwd, hebben een gezin en u wil hen niet lastigvallen. Bovendien bent u hier als al zo'n elf jaar en hebt u uw vrienden en kennissen hier. U wil uw studies afmaken, werk vinden en huwen.

B. Motivering

Er dient na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde asielmotieven geen verband houden met de Vluchtelingenconventie en wel om volgende redenen.

Zo stelt u het land in 2005 legaal te hebben verlaten omdat uw familie hier in België woonachtig was. U gevraagd of dit de enige reden was, beaamt u dit (CGVS p.2). U gevraagd waarom u nu een asielaanvraag indient, antwoordt u dat dit de enige mogelijkheid is die u nog rest. In Marokko hebt u niemand meer, zo stelt u. U hebt er weliswaar nog uw zussen, doch zij zijn gehuwd, hebben een gezin en u wil hen niet tot last zijn. Bovendien bent u hier al zo'n elf jaar en hebt u hier vrienden en contacten. Daarenboven wil u uw studies afmaken, werk vinden en huwen (CGVS p.3). Er dient te worden vastgesteld dat u zich louter beroept op socio/economische motieven en hieruit kan niet worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van uw ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko. U stelt immers nooit problemen in Marokko te hebben gehad met uw autoriteiten en ook nooit politiek actief te zijn geweest (CGVS p.2).

Verder dient nog aangestipt dat u, die hier al sinds 2005 verblijft, pas op 8 december 2015 een asielaanvraag hebt ingediend en dit nadat u was opgepakt door de Belgische autoriteiten, u naar een gesloten centrum was overgebracht en er twee pogingen tot repatriëring gepland waren. Dit onderstreept andermaal de vaststelling dat u, en zoals u zelf ook aangeeft, er op uit bent uw verblijf hier te verlengen dan dat u nood zou hebben aan internationale bescherming.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat er zich in uw administratief dossier kopies bevinden van uittreksels van uw verlopen en uw vernieuwde paspoort, een kopie van uw visum, dd. 2005; een kopie van uw identiteitskaart en van de verblijfstitel van uw broer, de overlijdensakte van uw vader, kopies in kader van aan uw aanvraag om hier te kunnen wonen in 1993 en een kopie van de laissez-passer opgemaakt door het Consulaat Generaal van het Koninkrijk Marokko te Antwerpen. Verder toonde u tijdens het gehoor afgenomen door een ambtenaar van het CGVS nog een document waaruit blijkt dat u hier lessen hebt gevolgd. Al deze stukken hebben betrekking op gegevens die hier op zich niet ter discussie staan en vermogen bovenstaande appreciatie dan ook niet in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel geeft verzoekende partij een summier herhaling van haar asielmotieven en stelt zij dat "een mogelijke schending van artikel 3 EVRM" zich opdringt.

3.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.2.1. Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot volgend verweer: "Verzoeker zijn vader kwam in de jaren vijftig naar België om te werken. De man overleed in 1981 aan de gevolgen van een ongeval. Verzoeker zelf kon omwille van de financiële tekorten zijn school niet afmaken in Marokko. Hij heeft beroepservaring als tegellegger en schilder en is tot werken bereid. In 2005 regelde zijn broer die al jaren rechtsgeldig in België verblijft en werkt een visum voor verzoeker waarna verzoeker verder in België verblijft. Zijn broer vangt hem volledig financieel op. Verzoeker volgde taalcursussen en volgde een inburgering traject. Verder heeft hij hier zijn sociale omgeving uitgewerkt. Verzoeker kan familiaal niet terugvallen in Marokko. Ook de moeder van verzoeker is woonachtig in België. Verzoeker heeft geen aanknopng meer met Marokko gelet op het 11 jarig verblijf al hier. Ook qua maatschappelijke levensopvatting hoort hij hier thuis en niet in Marokko. Door het al hier geïntegreerd zijn zou hij aldaar botsen met zijn cultuur en de overtuiging. Verzoeker krijgt ook niet meer de nodige bescherming vanuit zijn land van herkomst waardoor een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zich opdringt."

3.2.2.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij door het louter herhalen van de redenen waarom zij Marokko heeft verlaten en waarom zij er niet naar kan terugkeren op geen enkele wijze de motivering in de bestreden beslissing weerlegt dat verzoekende partij zich louter beroept op socio/economische motieven en dat hieruit niet kan worden geconcludeerd dat zij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van haar ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

Waar verzoekende partij haar integratie in de Belgische samenleving benadrukt, merkt de Raad op dat dit niet relevant is bij de beoordeling van een asielaanvraag. De Raad gaat in deze enkel na of verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Voor zoverre verzoekende partij aanvoert dat zij in Marokko problemen zal kennen omwille van haar westerse maatschappelijke levensopvatting, stelt de Raad vast dat zij evenwel niet aannemelijk maakt dat zij louter omwille van haar 'westers profiel' het risico loopt om in Marokko een behandeling te ondergaan die kan worden gelijkgeschakeld aan vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet. Deze vrees voor vervolging dient immers aan de hand van concrete elementen te worden aangetoond, waar zij in gebreke blijft.

Ten slotte wijst de Raad nog op de motivering in de bestreden beslissing dat er evenmin redenen zijn om verzoekende partij de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4, §

2, b van de vreemdelingenwet, gezien zij niet aannemelijk gemaakt heeft dat er in haar hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval zij zou terugkeren naar Marokko, daar zij immers stelde nooit problemen in Marokko te hebben gehad met haar autoriteiten en ook nooit politiek actief te zijn geweest. Waar verzoekende partij dan ook in haar verzoekschrift stelt dat zij niet meer de nodige bescherming krijgt vanuit haar land van herkomst en dat zich hierdoor een mogelijke schending van artikel 3 EVRM opdringt, ziet de Raad dan ook niet in waartegen verzoekende partij zou moeten worden beschermd, noch wordt dit door verzoekende partij in haar verzoekschrift gepreciseerd.

3.2.3. Wat betreft de stukken die door verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift werden gevoegd – een kopie van haar paspoort en van haar visum (bijlage 2), getuigenverklaringen van vrienden (bijlage 3), een attest van werkbereidheid van de VDAB d.d. 09/11/2009 (bijlage 4), een kopie van de arbeidskaart van haar vader (bijlage 5), een kopie van de verblijfstitel van haar broer en van de identiteitskaart van C. S. (bijlage 6), twee loonbrieven d.d. 01/11/2015-30/11/2015 en 01/12/2015-31/12/2015 op naam van haar broer en een arbeidsovereenkomst tussen de stad Antwerpen en haar broer d.d. 30/10/2007 (bijlage 7) en een attest van de Open School Antwerpen waaruit blijkt dat zij daar Nederlandse taalles heeft gevolgd van 2010 tot 2015 (bijlage 8) – stelt de Raad vast dat al deze stukken betrekking hebben op gegevens die op zich niet ter discussie staan en dat deze stukken geen elementen bevatten waaruit blijkt dat verzoekende partij een gegronde vrees heeft in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.2.4. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.5. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT